

Sygn. akt II Ca 924/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Magdalena Bajor-Nadolska**

Sędziowie: **SO Cezary Klepacz (spr.)**

SO Teresa Strojnowska

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2013 r.

sprawy z powództwa S. W. (1)

przeciwko S. C.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt III RC 129/13

postanawia: odrzucić apelację i zasądzić od S. W. (1) na rzecz S. C. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 924/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt III RC 129/13, Sąd Rejonowy w Kielcach ustalił, że obowiązek alimentacyjny S. W. (1) względem S. C. (poprzednie nazwisko W.), wynikający z wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 27 lutego 2012 r. w sprawie I C 1993/11, wygasa z dniem 1 maja 2013 r.

Sąd ten ustalił następujący stan faktyczny.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach rozwiązał przez rozwód małżeństwo S. W. (1) i S. W. (2) bez orzekania o winie stron, zasądzając od S. W. (1) na rzecz S. W. (2) alimenty w kwocie po 500 zł miesięcznie.

S. W. (2) ma obecnie 21 lat. Nie ma wyuczonego zawodu, nie pracuje, jest na urlopie wychowawczym, nie ma oszczędności i majątku. Zamieszkuje wspólnie z dzieckiem u swoich rodziców, którzy pomagają jej w utrzymaniu. S. W. (1) ma 31 lat. Z zawodu jest elektrykiem, pracuje na pół etatu jako specjalista ds. monitoringu w Radiu (...) i z tego tytułu osiąga dochód w kwocie 1.600 zł brutto miesięcznie. Zamieszkuje ze swoimi rodzicami w należącym do nich domu. Zajmuje tam jeden pokój. Dokłada się do utrzymania domu.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd pierwszej instancji uznał, że przesłanki z art. 60 § 1 k.r.o. odpadły, albowiem pozwana będzie samodzielnie mogła na siebie zarabiać. Sama też wniosła o wygaszenie obowiązku powoda z dniem 1 maja 2013 r.

Apelację od tego wyroku wniósł S. W. (1), zaskarżając go w zakresie oznaczenia daty wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego, zarzucając naruszenie prawa procesowego:

- art. 5 k.p.c. – poprzez nieudzielenie przez Sąd pouczenia powodowi w zakresie oznaczenia żądanej daty ustania obowiązku alimentacyjnego,
- art. 233 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów wskazanych przez powoda,
- art. 316 k.p.c. – poprzez przyjęcie przez Sąd stanu faktycznego nieistniejącego w dacie wyrokowania.

Wskazując na to, skarżący wniósł o zmianę wyroku w ten sposób, iż obowiązek alimentacyjny wygasa z dniem 7 lutego 2013 r., a także sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 15 kwietnia 2013 r. poprzez wykreślenie oświadczenia powoda o treści: „S. W. (1) wyraża zgodę na wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego z dniem 01 maja 2013”, gdyż powód nie złożył takiego oświadczenia, a wskazał, iż wnosi o rozpoznanie sprawy zgodnie ze swoim powództwem z dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega odrzuceniu.

Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku odniósł się do obowiązku alimentacyjnego od dnia 1 maja 2013 r., nie orzekł zaś o tym obowiązku w pozostałej części (powód domagał się uchylenia alimentów od dnia 27 lutego 2012 r. – k.2). Ponieważ apelacja odnosi się zaś do obowiązku alimentacyjnego od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r., tj. dotyczy kwestii nieobjętej zaskarżonym wyrokiem, to apelacja skierowana przeciwko nieistniejącemu orzeczeniu podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna na podstawie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c.

Wyrok może być zaskarżony tylko w takiej części, w jakiej istnieje, czy to wtedy, gdy uwzględnia powództwo, czy też, gdy je oddala. Zgodnie bowiem z art. 367 w zw. z art. 369 § 1 k.p.c., apelacja przysługuje od wyroku wydanego, a więc istniejącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 września 2002 r., V CKN 1165/00 i z dnia 7 października 1998 r., II UKN 247/98, OSNP 1999/20/665). W przypadku, gdy Sąd nie orzekł o całości żądania, stronie przysługuje prawo do złożenia w myśl art. 351 § 1 k.p.c. wniosku o uzupełnienie wyroku. W niniejszej sprawie powód w przewidzianym terminie wniosku takiego nie złożył. Skoro zaś zaskarżonym orzeczeniem nie oddalono powództwa w części objętej żądaniem pozwu, to brak jest rozstrzygnięcia, które podlegałoby zaskarżeniu apelacją.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 90 zł tytułem wynagrodzenia jej pełnomocnika, ustalonego na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 i § 7 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), biorąc pod uwagę, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi niespełna 1.500 zł (alimenty należne od powoda na rzecz pozwanej za okres od 7 lutego do 30 kwietnia 2013 r.).

SSO C. Klepacz SSO M. Bajor - Nadolska SSO T. Strojnowska